

vybírání dávky není závislé na předepsání státní daně činžovní; není podle § 3 přiznání za účelem vyměření daně činžovní podané a berní správou upravené jediným základem vyměřovacím, nýbrž možno nájemné zjistiti a dávku vyměřiti také podle přiznání, které jest podle § 7 pravidel povinen podati k vyzvání úřadu majitel neb uživatel domu, neb může úřad samostatně podle § 7 pravidel stanovit činžovní hodnotu objektů dávce podrobených.

Jde tedy z ustanovení pravidel, že domy dočasně od daně činžovní osvobozené podléhají dávce z nájemného, takže podléhají dávce z nájemného i domy, kterým bylo přiznáno osvobození podle §§ 1 a 2 zák. č. 209/20. Právem vyslovil tudíž žal. úřad, že dům st-lčín dávce podléhá.

Č. 4905.

Vojenské věci. — Administrativní řízení: I. * Dle § 112 odst. 4 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. o zaopatřovacích požitcích vojenských nemusí ministr nár. obrany rozhodnouti osobně. — II. * Předpis ten nezakládá pro důstojníka právní nárok na zaopatřovací požitky.

(Nález ze dne 16. září 1925 č. 1188.)

V ě c: Jan B. v S. proti ministerstvu národní obrany o nárok na zaopatřovací požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Přihláškou z 18. srpna 1921 žádal st-l o převzetí do čsl. armády v hodnosti gážisty ve výslužbě, udávaje, že sloužil v býv. armádě rak.-uherské aktivně, posléze jako setník. Projednání této přihlášky bylo výnosem mno z 20. dubna 1922 odmítnuto z důvodu jejího opožděného podání, a výnosem z 25. srpna 1922 byl st-l vyzván, aby předložil žádost o zaopatřovací požitky, aby mohlo o ní býti jednáno ve smyslu § 112, odst. 4 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. Odvolávaje se na tento výnos, podal st-l dotčenou žádost dne 18. září 1922.

Nař. rozhodnutím z 10. září 1924 vyslovilo mno, že nevyhovuje této st-lově žádosti za poskytnutí zaopatřovacích požitků podle § 112, odst. 4 cit. zákona.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Po rozumu §§ 97 a 100, odst. 2 zák. č. 76/1922 přísluší vojenským gážistům býv. branné moci rak., uh. nebo rak.-uh. jakožto takovým nárok na vojenské požitky vůči čsl. státu jen v mezích zákona č. 194/1920, tudíž pouze v případě §§ 2 nebo 5 tohoto zákona, totiž: 1. pokud nebyli jako gážisté z povolání mno do čs. činné služby vojenské převzati (§ 2), nebo 2. pokud jim byly zaopatřovací požitky přiznány již býv. státem rak., uh. nebo rak.-uh (§ 5).

Nárok dle § 2 předpokládá, jak nss již opět a zejména nálezy Boh. 1834 a 2859 adm. vyslovil, že se dotčený gážista přihlásil k převzetí do čsl. vojenské služby č i n n é a že přihláška byla mno m e r i t o r n ě zamítnuta. Tento předpoklad není splněn u st-le, jehož přihláška nebyla zamítnuta z důvodu meritorního, nýbrž pro opožděné podání.

Dle ustanovení § 112, odst. 4 zák. č. 76/1922, dle něhož žal. úřad rozhodoval, může ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele ministr nár. obr. v dohodě s min. fin. povolití zaopatřovací požitky osobám, které nepodaly včas předepsané přihlášky. Vzhledem k výše řečenému jest zřejmo, že ustanovení toto (§ 112, odst. 4) předpokládá ve smyslu § 2 zák. č. 194/1920 opožděné podání přihlášky do čl. činné služby vojenské. Přihlásil-li se však st-l, jak výše uvedeno, pouze do výslužby, je již tím z dobrodiní cit. § 112 č. 4 vyloučen.

Stížnost vytýká však nár. rozhodnutí v první řadě, že bylo neprávem vydáno ministerstvem a nikoli ministrem nár. obr., jak předpisuje zákon.

Tato námitka není důvodná. Ministři jsou samostatní chefové ministerstev jakožto ústředních úřadů správních, pro něž platí — stejně jako zpravidla pro ostatní správní úřady státní — soustava osobní, při níž jest úřad reprezentován jedinou osobou, totiž chefem. V něm soustřeďuje se veškerá úřední moc, on nese odpovědnost za všechna rozhodnutí, která jsou vydána úřadem, t. j. buď ministrem osobně nebo úředníkem, jím k tomu pověřeným. I když tedy zákon přikazuje rozhodování určitých záležitostí ministrovi, není tím míněno a vysloveno, že ministr jest povinen sám osobně rozhodovati. Proto není nezákonným, ani vadným, rozhodlo-li v daném případě dle § 112, odst. 4 ministerstvo a nikoli ministr osobně.

Stížnost tvrdí, že z ustanovení § 112, odst. 4 vychází právní nárok na povolení zaopatřovacích požitků tomu, u něhož jest dán případ výjimečný a zvláštního zřetele hodný.

Ani tato námitka není důvodná. Znění tohoto ustanovení nezustavuje pochybnosti o tom, že jest dáno do volné úvahy jmenovaných úřadů posouditi, zda určitý případ jest výjimečný a zvláštního zřetele hodný a zdali v případě, který za výjimečný a zvláštního zřetele hodný byl uznán, jest zaopatřovací požitky povolití. Pro mínění, že z tohoto předpisu býv. vojenskému gázistovi vzniká právní nárok na zaopatřovací požitky, nelze v zákoně shledati ani nejmenší opory, neboť zákon nestanoví předpoklady takového nároku — ani předpoklady, za kterých určitý případ za výjimečný a zvláštního zřetele hodný musí býti pokládán.

Znění § 112, odst. 4 neskytá též opory pro názor stížnosti, že zákon výrazem »může« stanoví jen kompetenci ministrovu a nikoli volnost dispozice úřadu při vydání konkrétního opatření.

Nezakládá-li však cit. předpis § 112, odst. 4 žádného právního nároku, nemohl býti st-l postupem žal. úřadu ve svém subjektivním právu vůbec dotčen, jak § 2 zák. o ss předpokládá a tvrdí-li stížnost opak, nemá její stanovisko v platném právu opory.

Může-li pak úřad odepřítí zaopatřovací požitky i v případech výjimečných a zvláštního zřetele hodných, nelze právem tvrditi ani, že by strana měla právní nárok na vyšetření okolností, které jako výjimečné a zvláštního zřetele hodné ve správním řízení uvedla, nebo právní nárok na bližší odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Stížnost tyto námitky uplatňující není tedy ani v tomto směru důvodná i bylo ji zamítnouti.